

— На вѣнъ, проклетнице проклета! Да не стѣпишъ на прагътъ ми вече, искрѣщѣ Хаджи Ровоама и ъз исласка изъ вратата.

Рада излѣзе на чердака пакъ, като че нищо не бивало. Какво важеше за неѣ прѣзрѣнието на Хаджи Ровоама и грубото ѣ изгонване изъ килията ѣ? Тя бѣше спокойна, сърцето ѣ се веселѣше. Даже тя се благодарѣ, че скжсѣ всѣка сврѣзка съ тая жестока покровителница. Отъ утрѣ, а може-би и днесъ, да ѣ изгонхтъ и изъ училището, и тя да се намѣри подъ открито небе, безъ залъкъ хлѣбъ и изоставена.

Какво значеше това за неѣ? Тя знаеше, че Бойчо е спасенъ. Той сега е свободенъ, като влѣкъ въ гората, както каза Колчо. Боже мой, какъвъ добъръ тоя Колчо? Каква милостива и сърдоболна душа, състрадателна къмъ чуждитѣ нещастия — той своето не види, забравя го, горкиятъ! Колко дѣши окѣти нарочно ставатъ слѣпи и жестоки къмъ мжкитѣ на човѣцитѣ! И тоя Стефчовъ — звѣрътъ, съ какво ли нетърпѣние очаква сега гибельта на Бойча! Но Бойчо бѣше далечъ отъ опасността сега... Неприятелитѣ нѣма да се радватъ, а честнитѣ хора какъ ще бѣдхтъ доволни! Но никой, никой нѣма да е, както неѣ щастливъ! Обзета отъ тия невинни и свѣтли чувствования, тя изведнжжъ съгледа Колча, който слазаше полека изъ стълбитѣ.

— Колчо! викна тя, безъ да знае защо го вика.

— Радке, ти ли викашъ? и Колчо се повърнх.

— Боже мой, що го повикахъ и го морѣх това момче! попита се тя засрамена. Па се затече, спрѣ го и му каза:

— Бай Колчо, нѣма нищо... дай да ти стиснх рѣката. И тя му ѣ стиснх съ гореща благодарность.

Тършуванието се продължаваше. Шериф-ага го остави на другитѣ, а той, заморенъ, отиде при задър-